

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, sept. 15. 1867. 24. szám.	**Gyüjtőknek** öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

A magyarnak átka.

Beszélhet már nekem
Mézes mázos szóval . . .
Deák kvótás pártja!
Látom, hogy a német —
Hazánk jólétének
Nem igaz barátja.

Mint az eb, hizeleg,
Nyájas barátságot
Szinlel mindenképen;
De csak addig mig a
Lépre csalt madarat —
Meg nem fogta szépen.

Mindent, mit csak akart
Az országgyülésen . . .
Mi könnyen vitte ki?
Óh mert ez a magyar
Oly jószivü bolond . . .
Még mindig hisz neki.

De ébred lassan az
Alvó közvélemény
S kezdi belátni már:
Hogy az **uj alkotmány**
Fundamentom nélkül
Épitett **kártyavár.**

És hogy a bizalom . .
— Sajnos de ugy vagyon
Nem egyébb . . . **vásártér;**
Mit sokan eladnak,
Mint hitvány portékát
Egy kis méltóságér.

Beszélhet ezután
Mézes mázos szóval
Deák kvótás pártja!
De hogy a **közösügy**
Nemzetünknek átka . . .
Vak, . . . a ki nem látja.

LUDAS MATYI.

Fináncziális tervek.

(Tréfa is, nem is.)

Ki ne emlékeznék ezelőtt pár évvel Besze János fináncziális tervére, midőn négyezer millió bankót akart nyomatni tiz krajczárosokban, hogy azzal az osztrák államadósságot egyszerre kifizesse?

Emlékeztek édes atyámfiai ugyi mindnyájan? akkor kinevettük Beszét s azt mondtuk, hogy az egész csak badarbeszéd.

Bizony pedig kár volt Besze Jánost akkor mingyárt osztrák fináncminiszternek nem tenni, legalább most már quittek volnánk és a közösügyi elaborátum alapján nem tábláztatott volna Magyarország fundusára ebből a négyezer millió státusadósságból egy ezer háromszáz millió forint s nehány krajczár.

Kifizeti ezt a roppant summát meg,— mi-é vagy pedig a nagy harang, az a kérdés? No majd megfizeti Ludas Matyi, csak bizzák rá a kielégitést. Hát hogyan? no mindgyárt elmondom, csak aztán nem kell előre kinevetni.

Hát azt veszem én észre édes atyámfiai! hogy a ki ezelőtt öt hat esztendővel tizenkét ökörrel járt szántani, szerencsés ember az, ha most négy sovány tinóval huzathatja az ekét. A kinek pedig csöngősböngős czimeres hat ökör járt kelt kifelé az udvaráról, mostan alig akad meg az istállójában két abrakolhatlan gebe. No nem igy van e?

Ugy van biz a... de hát hova lettek a czimeres ökrök... biz azokat megette a porczió... no, nincs-e igazam atyafiak?

Azt már nemcsak a quótáspárt, hanem még a német fináncminiszter is átlátta, hogy nagyobb adót nem birunk meg, mint a mennyit eddig fizettünk. Én azt tartom, hogy annyit sem birunk meg, ez állitást még csak okokkal sem támogatom... czáfolja meg a ki nem hiszi...

Ha már most az évi adót is csak nagy nehezen... katonaekzekutióval lehet tőlünk kipréselni, — azt is még csak egy darabig, van-e hát reményünk, hogy legalább a hetvenhetedik unokánk kifizethesse a reánk eső quótát?

Dehogy van... dehogy van... magának a német fináncminiszternek sincs — hát Lónyay urnak hogy lenne?

Tehát közösügyesitett vagyis kommasszált nekünk a 67-i majoritás legalább is egy ezer három vagy négyszáz millió osztrák adóságot. Ennek csak 6% kamatja Maróti szerint 85 millió. Közösügyes költségekre legalább is fizetnünk kell 75 milliót, még a magunk háztartására kikell teremteni legalább is 40 milliót — s igy egy évre kiadásunk kerek számmal 200 millió!

No ne vaczogjon a fogad édes atyámfia! még a tőkéből is kell valamit törleszteni ugyi? Hát évenként a tőkéből is törleszthetünk a quóta deputátzió szerént 24 milliót, — öt év alatt körülbelöl 100 milliót. Ez alatt az öt év alatt pedig a tőke 20% kamat mellett tőkésitvén ismét magát, lesz adósságunk épen két ezer hat száz millió! a százezreseket nem is számitom, mert nálunk csak millióban járja. Ebből levonva a száz millió tőke törlesztést marad csak két ezer öt száz millió restántzia. Tiz esztendő mulva igy aztán szerencsésen megérjük, hogy nekünk magunknak lesz annyi adóságunk, mint most az egész osztrák birodalomnak, ha csak el nem fogadja az a majoritás az én fináncziális tervemet, vagy is radikális kurámat a státus adósságra nézve, mely röviden ennyiből állana:

Inditvány: Minthogy az egész osztrák államadósság legfeljebb 15—20 bankár zsebében van, és minthogy ezek a bankárok tőkéiket, melyeket az osztráknak kölcsönöztek, már duplán vagy triplán is visszakapták, s igy nekik egy kr. veszteségük sem lenne már, ha azokkal az államkötvényekkel pipára gyujtanának: és mivel ugy is millionér lesz azoknak a bankároknak még unokáinak az unokája is, — mig nekünk napról napra kisebbedik szánkban a betevő falat, — aztán meg minthogy 15—20 uzsorás bankár hizlalásáért 15—20 millió népet bőrig nyuzni egy kormánynak sem állhat érdekében, — Ludas Matyi ezennel inditványozza: hogy mondassék ki a státus pankrót, hisz ugy is kénytelen lesz azt kimondani Ausztria elébb utóbb, már pedig jobb előbb négyezer millió, mint később nyolcz ezer millió deficittel.

Pro memoria.

(Öcsém uramnak szól, de bátyám is érthet róla.)

Nagy jó uram! s öcsém Elek!
Önhöz egy kérdést emelek.
Mit beszél az az ön fia!
Kinek arany tollat ada..
Hatvanegyben az ön hada,
Talán nem is az egykori
Szabadszellemü Lubi a?

A károlyi nagy teremben —
Kölcsey képével szemben..
Dikciózik Kossuth ellen?
Édes Elek barátom már
Azt megtagadja ám Szatmár..
Hogy ez a mostani Lúbi!
Aranytollat érdemeljen.

E bizony már szarvas hiba...
S ha él még az aranyliba?
A mely tollat adott neki:
Megemberlem ime Szatmárt
S ezen csipős vers képében..
Ludas Matyi küld egy gunárt,
Lubi tollát hadd csipje ki.

Eredeti levelek.

XXVIII.

Téns uram!

Bezzeg megjártam a héten. Belepillantottam egy ordináré ujságba véletlenségből, s olvasom benne, hogy két krajczáros 10 kros 15 kros 50 kros — — na csak eddig olvastam és ráfogtam, hogy ebből bizonyosan bankó, lesz tyüh gondolám magamba, most lesz már a drága dolog, bezzeg annyi lesz a bankó mint a nyü — drága lesz a papiros, drága lesz a rongy, rám kiált a kapcza mahónap a csizmámból, hogy ö felettem az ur, mert ezután ö ment meg a státusadósságtól, hogy a feki egye meg a dolgát.

Teremtö isten! gondoltam magamba, hiszen ha már ennyi apró kincscsel megy az ember a vásárra hát abrakos tarisznyába kell gyürni. Elbusultam egészen s eszembe jutott, hogy már meg arra kerül majd a sor, hogy fából csinálják ezüst huszast, jó lesz az a magyarnak, mert hát már jó a bolondnak a fapénz is; végre még osztán a börünkre kerül a sor, abból hasgatják ki a bankót, — a lesz a boldogság osztán, mikor egymás börin vásároljuk meg a nyomoruságot...

Addig addig tünödtem osztán, mig megint jobban el nem olvastam az ujságot, s akkor láttam meg, hogy hát nem bankó lesz a — hanem postastempli, — hogy a sas rugja meg — ugy jártam véle, mint mikor az egyszeri tiszteletes poéta Tompa uram megörült a komlónak — mert azt gondolta hogy szöllö.

Na de még azt gondolhatná téns uram! hogy jó kedvem van pedig hát olyan beteg vagyok mint a lött róka. Most jöttem haza Kállóból, jóllaktam az alkotmánynyal erösen a bizottmányi gyülésben, ahol elhatározták hogy Kossuth Lajos tekintetes uramnak levelet irjanak hogy jöjjék haza ü kigyelme. Megis irták a derága szép levelet, hanem addig akarták módositani, igtatni, tárgyalni, latolni, fontolni, hogy már azt hittem, hogy nem lesz belölle semmi.

Ugy vettem észre az egészböl, hogy a téns nemes vármegye a merész hazafias határozaton egy kicsit kon fuzsióba is jött, mert hát még a föispán ö méltósága is elszaladt a Kossuth levele elöl, — de mielött elment volna hát leköszönt, még pedig a más szájával, ez a más szája pedig volt egy fötisztelendö pap ur, a ki maga is ugy meg volt ijjedve, — hogy szinte bele sárgult a képe, a reverendája meg fekete vólt — épen ugy nézett ki mint a debreczeni sóház elötti faköpenyeg.

Most már attól tartok én hallja kigyelmed, téns uram! hogy majd ha onnan felülröl valamelyik számadó miniszter egyet talál kurjantani erre a kállói bizottmányra, száll a bátorsága ennek is mint Hevesvármegyének, — aztán visszahuzza a mit határozott szép csendesen, pedig hát ilyeténképen osztán jobb lett volna a fejszét bele se vágni a fába.

Isten áldja meg kigyelmedet

Karakán Maczi
gulyás-bojtár.

XXIX.

Kedves Matyi bácsi!

Egy pár ujdonsággal szolgálunk.

1-ször. Daczára, hogy a gedellöi kastélyon feketesárga zászlórud és kétfejü sas diszeleg, — daczára hogy Kirschner épitész az ö czerberusi méltóságában és alakjában a kastély kapuit örizvén csak pantallonos frakkos és kvekkeres nemkülönben köcsögös tászlis és parokás nem tudom én miket eresztget be a kastélyba és kertbe, hogy azok az ö gyönyörü müvén szemeiket hizlalják, — visszariasztván mindenkit, ki a fent elösorolt talizmánokkal felszerelve nincs, — tehát mondom mindezeknek daczára Gedellö még sem lett olyan német város mint gondoltuk; azaz olyan magyar Schönbrunn mint Besze János bátyánk akarta elnevezni — — — — mert tegnap estve is a piaczon kiáltottuk teljes szivünkböl hogy „éljen Kossuth a magyar nép felszabaditója,“ „éljen a Népfönség,“ „éljen Kossuth a magyar Krisztus“ s ugy találtuk, hogy ezen czim illeti öt meg legjobban.

2-or. Van itt valami Márkus nevü várnagy a kastélyban, ki nagyon szép dolgokat cselekszik: nevezetesen azt mondja, hogy ö a Horváth miniszter sógora, neki szabad verekedni és inni a mennyi neki tetszik és szabad neki megis illani mikor a parasztlegények megverni akarják.

A gedellöi szabadelvüek.

Tigriskörmök.

Ezuttal pedig nincs nagyobb ujdonság Pesten, minthogy a herr von Strohmayer leköszönt a városi képviselöségröl. És ugyan miért? hát azért biz az édes atyámfia, mert a közgyülésen nem engedték meg neki, hogy németül gorombáskodjék.

Nem is oda való az ilyen kanonéros káplárból lett nyárspolgár, ki daczára hogy már 50 év óta Pesten lakik, — s magyar pénzzen hizott fel, csupa patriotizmusból annyit sem tanult meg, hogy a S t r o h . . . magyarul s z a l m a.

Valami Slova nevü magát elökelö nyárspolgárnak tartó vendéglös is osztozni kiván a Strohmayer urra rakott dicsöségben, — lévén minden magyar lapnak esküdt ellensége, a mennyiben vendéglöjében egyetlen egy magyar ujságot nem tart, s ha valami becsületes vendég hozzá betéved és magyar lapot kér, — rá förmed a derék Slova: „Mir holten káni ungrischen Plätte.“

Na ha már benne vagyunk a németek szapulásában, emlitsük meg azt is hogy a posta-igazgatóságtól 9825. szám alatt ismét egy f. évi aug. 27-röl kelt Bekanntmachungot kaptunk. Ludas Matyi már azt hitte . . . hogy a magyar királyi postaigazgatóságnak nem csak a levélszekrényei nemzeti s z i n ü e k, de a hivatalnokok magok is magyar n y e l v ü e k és s z i v ü e k.

Tehát Königgräcz meg van bosszulva. Nem Benedeké hanem Kandó Kálmán miniszter-tanácsos uré az érdem, hogy az Ungvárt állomásozó katonaság hös kirohanást tett a megyeházból a védtelen népre, és azt dicsöen megszalasztván több sebesült és halott maradt a csatatéren. Minö pompás alkotmányos követválasztás jaj, és minö dicsöség ilyen vérrel szerzett képviselöi padon ülni juj?

Az ungvári vérengzö csata következtében a megyei elsö alispán elöször dobszóval, azután pedig nyomtatott plakátokban felhivta a még életben maradt népet, befogatás terhe alatt, hogy esti 8 óra után a városban ne merjen járni. Ez aztán a gyönyörü alkotmányos szabadság . . . . akarom mondani alkotmányos ostromállapot.

Egyik kormánytámogató lap azt állitja, hogy Kandó Kálmán miniszter-tanácsos urat Ungvárt rendkivül szeretik.

Az ám. Lám képviselövé történt megválasztatása alkalmával is többen é l e t ö k e t és v é r ö k e t á l d o z t á k é r e t t e.

Az 1867-iki alkotmány

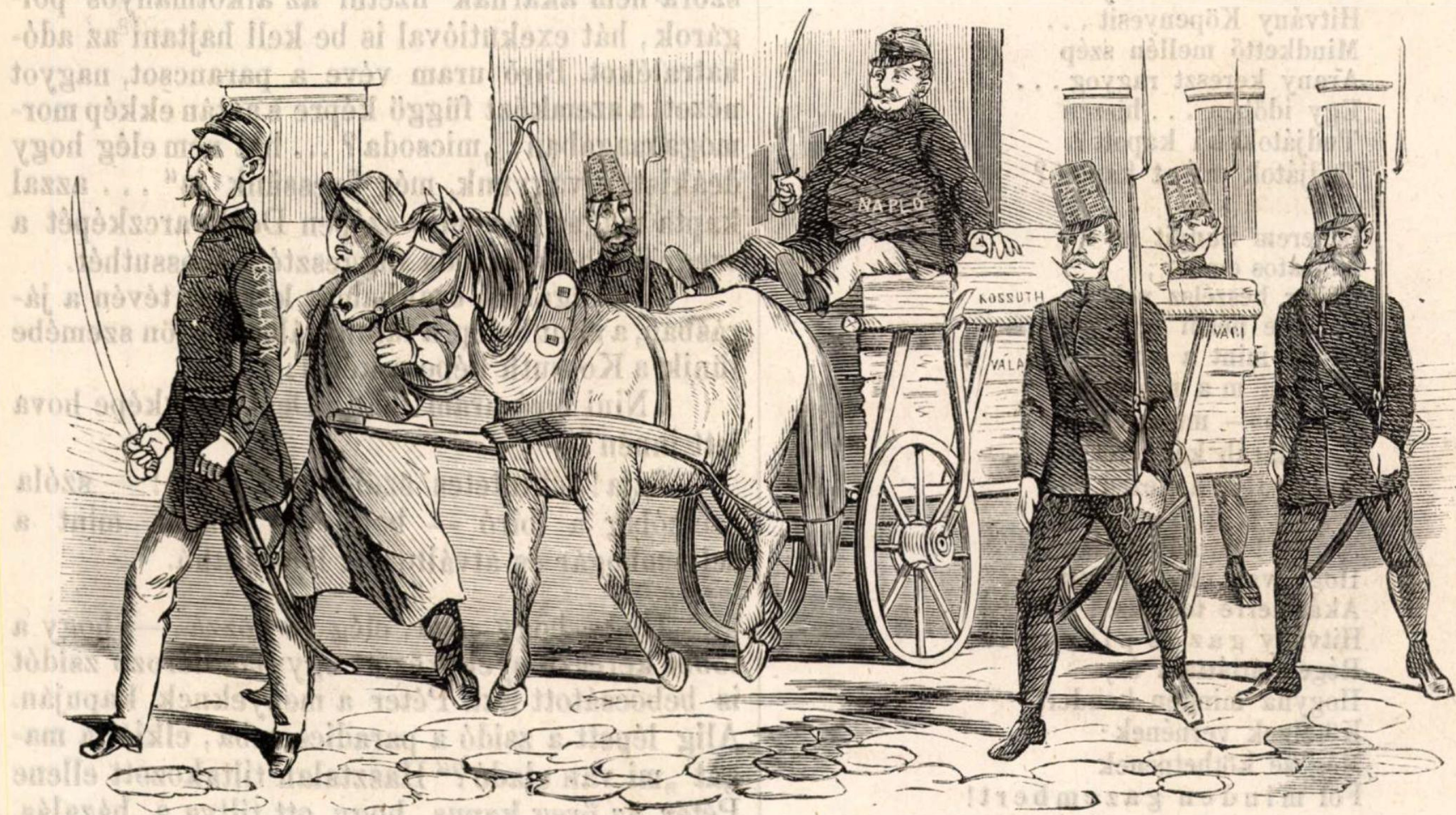

Ime azok is aratnak, a kik nem vetettek.

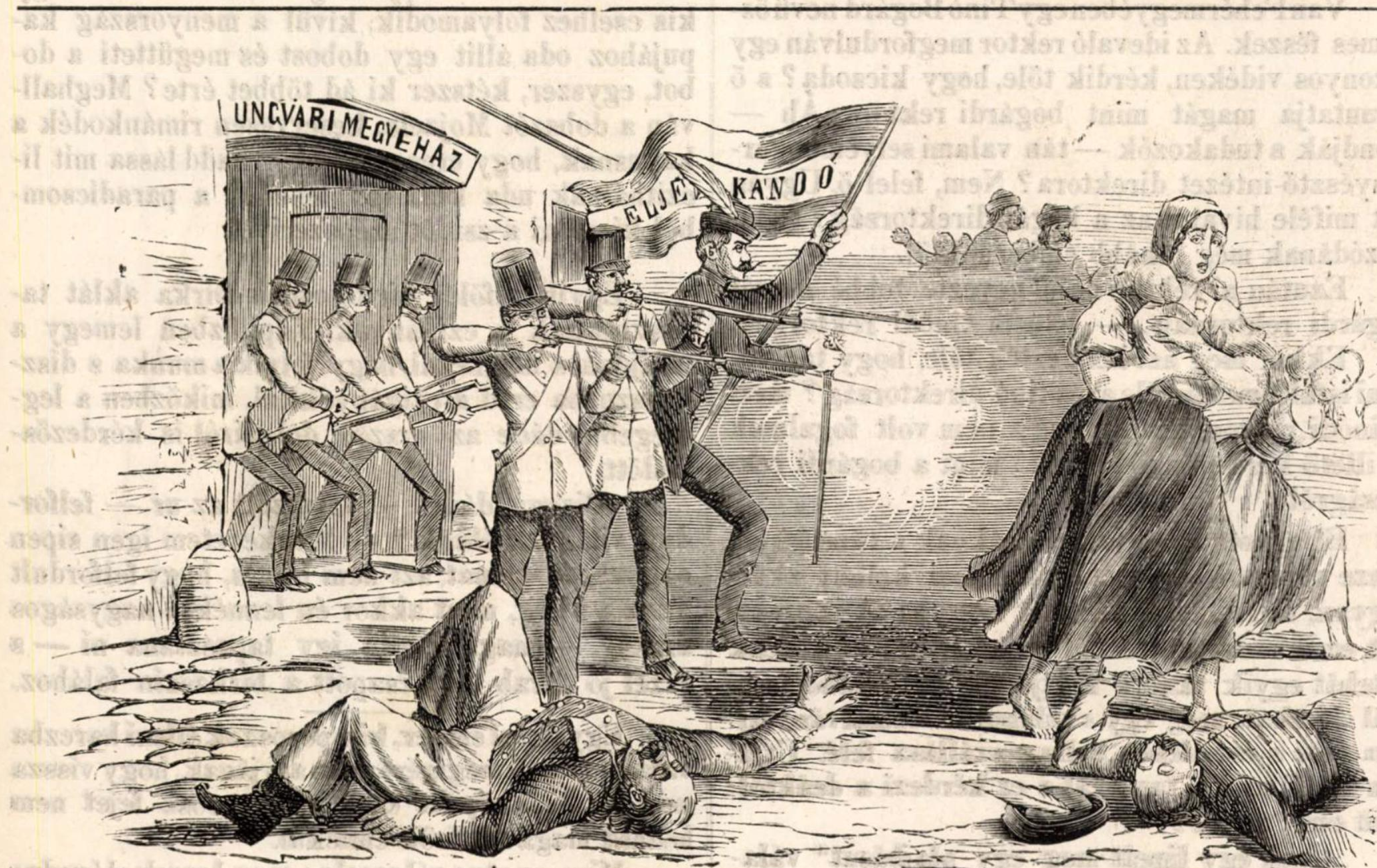

Szégyen a futás, de hasznos, azt mondja Lónyay.

nagyszerű diadalai.

Most csak a vakság győz, az igazságot igy viszi a hatalom.

A mi nem hajlik annak törni kell, egy minisztertanácsosnak minden áron képviselőnek kell lenni.

Széles ismeretség.

Ismerem nagyon jól
A galád Piszkosit,
Láttam az e s z é l y e s
Hitvány Köpenyesit...
Mindkettő mellén szép
Arany kereszt ragyog...
Egy időben ... hiszen
Tudjátok k i kapott?
Tudjátok m é r t kapott?

Ismerem Sunyit is,
Alázatos ember;
Mikor beszélsz vele
Szembe nézni sem mer...
Olyan mint a kutya,
Hogyha m a megvered,
Holnap — mutass neki
Egy darab kenyeret: —
Megnyalja a kezed.

... Óh! tagadhatatlan,
Hogy van elég biz ott —
Akármerre tekints
Hitvány g a z és p i s z o k...
Régen átláttam én,
Hogyha minden kendert
Kötélnek vernének:
Még se köthetnének
Föl m i n d e n g a z e m b e r t!

Szapuló Matyi.

Pattantyuk.

Van Fehérmegyében egy Tinó Bogárd nevű ősnemes fészek. Az idevaló rektor megfordulván egy bizonyos vidéken, kérdik tőle, hogy kicsoda? s ő bemutatja magát mint bogárdi rektor. Áh — mondják a tudakozók — tán valami selyembogártenyésztő-intézet direktora? Nem, felel ő. Ugyan hát miféle hivatal az a bogár-direktorság? tudakozódának még inkább emberünktől.

Ezután a rektor nem nevezte többé magát bogárdi rektornak, — hanem tinódi rektornak.

Ekkor meg azt kérdezték tőle, hogy tán valami istállómesterféle az a tinó-direktorság? mert a tinódi rektorságról ép ugy nem volt fogalmuk az illető kérdezősködőknek, mint a bogárdi rektorságról.

Elfogyott az egyszeri deáknak a tüzelőfája, pénze nem volt, fát pedig keriteni kellett akárhogyan, mert igen hideg volt a szoba. A megszorult ember onnan vesz, honnan lehet, — a deák is tehát egyik tanára kertjének keritéséből egy szál deszkát, meg egy czulápot kidézmálván vállára veté s csendesen ballag szállása felé. Utjában találkozik a tanárral s ez kérdezi a deáktól: „mit emel amice?“

„Csak egy lineát meg egy plajbászt“ válaszolt egész hideg vérrel a deák.

Türelemfalva kupaktanácsa mérges deákista volt mindaddig, mig a szolgabiró rá nem parancsolt a helység birájára, — hogy hát ha szép szóra nem akarnak fizetni az alkotmányos polgárok, hát exekutióval is be kell hajtani az adóhátralékot. Biró uram véve a parancsot, nagyot nézett a szemközt függő képre s aztán ekkép mormoga magában: „micsoda?... hát nem elég hogy deákisták vagyunk, még fizessünk is“... azzal kapta magát, leemelte szépen Deák arczképét a szegről s helyébe oda függeszté a Kossuthét.

A szolgabiró csakhamar körutat tévén a járásban, a mint belép a faluházába, rögtön szemébe tünik a Kossuth képe s kérdi:

„Nini biró uram! hát a Deák arczképe hova lett innen?“

Szja! tekintetes szolgabiró uram! — szóla czélzólag a biró — bekötötte magát mint a selyembogár és átváltozott Kossutthá.

Hogy hogy nem, elég az hozzá, — hogy a többi keresztények között egy handlérozó zsidót is bebocsátott Szt. Péter a menyeknek kapuján. Alig lépett a zsidó a paradicsomba, elkiáltá magát „mi van eladó?“ Hasztalan tiltakozott ellene Péter az öreg kapus, hogy ott tiltva a házalás, menjen vissza a pokolba, de sehogy sem akart tágitni a Mojzele, állitván, hogy neki is nyitva áll Ábrahám kebele! Kapja magát tehát Szt. Péter egy kis cselhez folyamodik, kivül a menyország kapujához oda állit egy dobost és megütteti a dobot, egyszer, kétszer ki ád többet érte? Meghallván a dobszót Mojzele, keservesen rimánkodék a kapusnak, hogy ereszsze khi — hadd lássa mit liczithálnak uda khi. Igy lehetett a paradicsomból kicsalni a zsidót szépszerivel.

Egyik alföldi birtokosnak birka aklát tapasztgatták a czigányok. Napközben lemegy a tulajdonos megnézni, hogy folyik a munka s diszkurszusba ered a czigányokkal, miközben a legöregebb dáde az ország dolgairól is kérdezősködött.

„Bizony dáde! — válaszolt az ur — felfordult világban élünk.“ — Megkevetem igen sipen nagyságos uramat, azt nem hisem, hogy felfordult vuna a világ, mert akkor én lennék a nagyságos uraság, — maga pedig igy tapasztana ni — s ezzel jó darab sárt csapott a birkaszin falához.

Egy fiatal ember, ki a poroszok elleni harczba vala menendő, megigéré édes atyjának, hogy vissza nem tér, máskép ha csak egy porosz fejet nem hozhat magával örök emlékül.

Mire az atya válaszola: meg leszek elégedve ugy is, ha saját fejeddel fogsz visszatérni.

Alkotmányos képviselőválasztás.

Tréfás történet egy felvonásban, csak a végjelenet trágikomikum.

Történeti hely K. K. Sz. Szállás.

1-ső jelenet.

(Balról egy emeletes nagy épület a városháza áll, boltives kapuja előtt a város dobosa megszakadás nélkül veri az alármot, jobbról a templom, a torony alatti ajtónál szintén egy dobos produkálja magát.)

(Az utczákon minden irányból lovas hadnagyok hatalmas karikásokkal pattogtatva édesgetik a lelkesült tömeget mint valami csürhét a városháztérre, hol két lobogócskával felczifrázott kocsi várja a választóképes vagy képtelen pasasérokat. Az egyik egészen üres még, a másikon már három szürös atyafi pipákol mogorván.

A városház előtt Sz... uram kortesvezér tipeg, topog, — iszonyatos rikácsoló hangon osztva parancsait, termetére nézve se kicsi se nagy, se kövér se sovány, őszbeborult szakálla mellé ugy illik a kalapjához tüzött óriási fehér toll. E pillanatban épen két fehér tollas kortes fogd meg kezeinél fogva czipel Sz.. uram felé egy jámbor polgártárst, kinek fehér toll helyett piszkos cserép pipa ékiti kalapját.)

2-ik jelenet.

Sz... ur: *(dühödt lelkesültséggel)* micsoda ember keed?

Pásztor: *(nagy alázatossággal)* Pásztor ember vagyok kee... kéröm.

Sz... ur: Erre arra a ki teremtetttt, nem azt kérdeztem, hanem micsoda vakmerő ember keed! hogy az én parancsaimnak nem engedelmeskedik s kétszer is uraltatja magát, a ki teremtetttt...

Pásztor: Kérem egész átossággal a nemzetös urat, tetszik tudni, hogy ez a disznóféle nem olyan portéka, hogy csakugy megünye csöndesön mint a sütt tyuk, hanem e bizony szét szalad — ha az embör nem vigyáz.

Sz... ur: *(lábával toppant)* Teremtette... ne lármázzon kend, hanem itt a kocsi, — aló fel szaporán, nini osztán fehér tolla sincsen kendnek teremtette... itt van egy, dugja kend a kalapja mellé — ezt a forintot pedig tegye kend a zsebibe... ez a fáradtságért. Na aztán azt kell mindig ám teremtette.... kiáltani: éljen **Szász Károly** terrremtette... a többire majd megtanitják ott kendteket; mennyin is vagytok már három... hat... elég! kocsis indulj — az apád terrem... osztán itt teremtődj ebbe a pillanatba.

Kocsis: Gyih te... csinos! kesely!

Parasztok: Éljen Szász Károly...!

Sz... ur: *(félre)* Szamarak! *(teremtettézve a városháztér másik felére tipeg)* Hallod-e hé János?

3-dik jelenet.

János: *(a hadnagyok egyike)* Tessék parancsóni?

Sz... ur: Ki kell menni az én szérümre is, ott is lopja az időt legkevesebb öt ember, — jöjjenek.. vagy hozni kell rögtön... érted?

János: Nemzetös uram! az elébb má hittuk ám üket, de aszonták, hogy ük nincsennek beiratkozva, — hát mihaszna gyüjjenek, ha nem szavazhatnak ugy se.

Sz... ur: No csak szaporán be kell őket hozni a ki teremtett... a többi az én gondom.

4-dik jelenet.

(Kiváncsi Izsák és Tubákos Leopold az utczán ballagva.)

Izsák: Ennye sóghor! én mindig azt hallutham, hogy Sz... ór a thigris párthun van?

Leopold: Igen hát hisz én is hallottam.

Izsák: És musth ennek a jubboldalu khüvetnek fogdussa a szavazúkat?

Leopold: Azért van az, mert hát attyafija!

Izsák: Hisz a másik jelült is attyafija..

Leopold: Phersze... phersze... de látja sógur! bhöszkhe ám arra, hugy a füthisztelendü ór melthuságos nagyságbus ministztheri thanácsus létthére is elthodott gyünni Sz... orat megkhérni, hugy párthulja... aszungyák sógur! hugy a cselédhek elütt csukholta vulna meg a khezét is.

Izsák: Nu már az más... *(Dr. H... tajtékzó lovai Abrahám unokáit kicsi hijja... hogy elnem tapossák)*

5-ik jelenet.

Dr. H... *(leugrik a kocsiról mint valami sajtféreg — s lélegzetvétel nélkül kiabál Sz... ur felé)* Baj van... baj van... rosszul állunk urambátyám,— idáig már 35-tel több voksa van Polányinak — s még Fülöpszállás nem szavazott — a mi körülbelől 200-ra rug, — nekünk alig van hátra még 70 emberünk.

Sz... ur: *(kövé válva, arczizmai, szakálla, bajussza, rángatódznak)* Tyü a ki teremti.... azt a.... ezt a... mit csináljunk most? Na még ezek a hadnagyok is oly haszontalan léhűtők. Az a sok hunczut paraszt meg mind a szőllőkbe bujkál... a ki terrem... kukkanjon már öcsém uram is no....

Dr. H... Még van itthon néhány választó betegem, én azokért jöttem.

Sz... ur: *(halálsápadtan... törli az izzadságot homlokáról)* Lóduljon hát öcsém uram! mit ásitozik itt... minden percz drága, különben megbuktunk...

6-dik jelenet.

Dr. H... *(egy éltes parasztnőhöz, ki éppen mellette halad el)* Alázatos szolgája! jó napot kivánok..

Asszony: Jó napot adjon az isten doktor urnak is.

Doktor: Hát hogyan van K... uram?

Asszony: Köszönöm kérdését... csak egyformán.

Doktor: Hát egy kis kocsizást ajánlanék neki.

Asszony: Hogy hogy kérem alássan, — hisz eddig mindig az tetszött mondani a doktor urnak, hogy csak a szabadlevegőtől őrizködjön.

Doktor: Na most nem kell félni neki, mert én viszem.. én viselek rá gondot.

Asszony: Nini doktor ur! — talán bizony Fülöpszállásra akarja vinni az apjokat szavazni?

Doktor: *(röhögve)* He he he... oda ám.

Asszony: *(fejcsóválva)* Ugyan ugyan mit mondanak azok a Fülöpszállásiak, hogy innen még a vakokat és betegeket is áthurczolják?

Doktor: Mit mondhatnának egyebet, minthogy itt nagy a... lelkesültség! *(s egy családfő, ki szintén igy lelkesitették fel — még a szavazás napján elis utazott teremtette... a más világra, megvinni az örvendetes hirt, hogy Szász Károly miniszteri tanács ur képviselőnek ujból megválasztatott.)*

Egy posta-mester naplójába.

Na hiszen ha olyan gyorsan
Szállitják majd lelkedet . . .
A menyeknek országába,
Miként te a levelet :
Lelked a paradicsomba
Ugyancsak czammogva jut, —
S nem hiszem, hogy be ne csukja
Orrod előtt be ne csapja . .
Szent Péter a nagy kaput.

Gyengénszuró.

Politikai diszkurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Na khedves Mihály bácsi! nem adnám . . száz furinthér penghüben, hogy a generál Thürrt láthattam. Derik egy becsőllethes magyar ember hallja khend . . . . dasz zóg i . . . csak a szakálla meg bajossza franczia.

Mihály. Hát hol látta Iczik szomszéd?

Iczik. Thegnap a pulgári lüvüldében lakhumásztunk a tiszteletére, utt vult a khedves felesige is az a Napóleon onokája, — lelkhümre szép asszuny, az én Rákhelem csoknem megharagodta rám, pedig huzattam nekhi egy liba fertályt nyulczvan krért.

Mihály. Bizonyosan sokat pislongatott arra a szép menyecskére a szomszéd?

Iczik. Eltholálta khend Mihály bácsi! majd megpokkadta a Rákhele mérgében, csak pirungathutt: nü nü te Iczikh! mit bámolsz te a más felesigit . . te csapudár! te hőtlen . . . de én thodja Mihály bácsi! a generál Thürrért meg a lében khedves khellemes felesigiért minden elthürtem.

Mihály. Sokan voltak aztán szomszédék? s kik voltak a nevezetesebb vendégek.

Iczik. Hát volthunk vagy khét ezeren a thübbi khüzt utt vult a Gyula Schwarcz! a khit a jüvü khüvet választáskhur Guruve miniszter helyett zikher megválaszthunk therézvárusi khüvetnek; a Csernáthóni! a khi megfugja boktatni az urszággyőlési majuritást, mihelyt felállitják a hunvédsereget; a pulgártárs Vidacs! a khit mihelyt lekhüszön Szentkirályi, töstént megteszőnk füpolgármesternek; tuvábbá Büszürméni! ez a legdöhösebb tigris, — khitül még a herr von Ebeczkhi sajthukomiszárus is elébb-utóbb vagy megogorja, vagy megbulundolja, annyi monkhát adja neki a Magyar Ojságban, szúval hallja khend uttan volt die ganze republikhánuspárth . .

Mihály. Hát a mi Matyink ott volt e?

Iczik. Hugy ne lett volna? ü khüszünthütte fel a generál Thürrt meg a khedves khellemetes lében felcségit egy szép rigmusban.

Mihály. Ugy is dukált, mert ő a mi udvari poétánk. No ezért megis érdemli, hogy ujra előfizessünk a Ludas Matyira Hanem hát mit akarok kérdeni, hal lott-e aztán valami jo ujságot Iczik szomszéd Türr gyenyerálistól?

Iczik. Nem diskorálhattam vele hallja khend, mert azok a háboruság otán leskelüdü hunvédek ógy khürül fugták, mintha csak egy ellensiges fesztung lett vulna; hanem egy mellettem ölő burbély erüsen állitutta, hugy a generál Thürr azirt gyött haza, hugy szétnézzen itt az urszágban, mint áll a világ meg az alkotmány, és hugy hazagyühet-e már Kossuth.

A 23-ik számban közlött képtalánynak megfejtése :

Magyarfaló.

Ludas Matyi gyorspostája.

Érdemes publikum!
Itt van azs ideje,
Hogy kezsét mindenki
A zsebére tegye.
Zsebéből a bankót
Sépecskén kivegye.
Kérditek hogy ostán
Evvel a bankóval
Ugyan mit csinálјon?
Küldje el a postán . .
(De rekomandóval)
És prenumeráljon.

Rajzoló **Stuhlmüller.** | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.